

[Aase Olesen]

af juridiske grunde ikke vil være i stand til at gifte sig. Derfor er vi enige i hensigten med det forslag, VS her har fremsat. Jeg vil dog sige, at selve formuleringen finder vi ikke alt for heldig.

Der vil, hvad skatteministeren også gjorde opmærksom på, være par, der ikke er i stand til at gifte sig, uden at de derfor er af samme køn. Her tænker jeg først og fremmest på søskende. Det er faktisk forekommet, at søskende igennem et helt liv har ført en gård videre efter forældrene, og den efterlevende står faktisk i samme situation som en efterladt ægtefælle: man kunne have lyst til at blive siddende på gården, have lyst til at sidde i en slags uskiftet bo. Men det er ikke muligt, ligesom det ikke ville være muligt, hvis der havde været tale om et homoseksuelt par. Jeg tror, at vi i hvert fald er nødt til at udvide bestemmelsen til søskende. Om vi skal gå ret meget videre, tror jeg egentlig ikke.

Jeg synes nok, at når ministeren taler om, at der kan være mange andre hindringer, f.eks. geografisk adskillelse, så er han meget langt ude i sin søgen efter argumenter mod dette forslag.

Jeg tror, vi skal gå en anden vej, og jeg vil opfordre til, at vi arbejder med formuleringen af paragraffen, sådan at vi ikke nødvendigvis lovgiver for et specielt samlivsforhold eller for karakteren af det, men sådan at vi understreger det, der er det vigtige i denne sammenhæng, nemlig det økonomiske fællesskab. Det må være det, at de pågældende to personer har et økonomisk fællesskab, der er så tæt, at det kan sammenlignes med et ægtepars, der er afgørende for, om de skal behandles på samme måde, når den ene af dem dør.

Jeg er enig med VS i, at det ikke er rigtigt at kræve et bestemt åremål for samlivet. Det vil kræve, at man går tilbage i historien, og det kan føre til et temmelig utåleligt snageri i folks privatliv. Men det afgørende er ikke det. Det afgørende er, at hvis folk opretter et testamente – jeg mener, at det bør være et gensidigt testamente, så det i størst muligt omfang får virkning som en vielsesattest, så har man jo taget en beslutning, som er afgørende – så gælder dette testamente, indtil det bliver ophævet. Det er derfor, det ikke er rimeligt at kræve et bestemt åremål. Det er de dispositioner, man foretager sig, økono-

misk og på anden måde, der er afgørende for, hvorvidt det er alvorligt ment, og om der er tale om at påbegynde et økonomisk fællesskab.

Naturligvis skal vi være bekymrede, hvis der er mulighed for misbrug, men jeg tror ikke, at de mennesker, som for alvor har brug for en lov som denne, kan være interesseret i, at vi breder kredsen så meget ud, at der kan opstå tvivl om, hvem der kan anvende loven. Jeg tror altså ikke, at nogen er tjent med, slet ikke bøsser og lesbiske, at vi laver en lovbestemmelse, som man kan trække på skulderen ad og sige: ja men det er bare noget, man kan bruge for at omgå loven.

Jeg tror, at vi skal starte temmelig præcist og sige, at vi skal have lovgivning for folk, som er samboende, som har lavet gensidigt testamente, og som har et økonomisk fællesskab svarende til det, man har i et ægteskab. Hvordan det juridisk skal formuleres, tror jeg vi skal bruge udvalgsarbejdet til at finde frem til. Man kan regne med vores positive medvirken dertil.

Jeg vil sige til de ordførere, der har sagt, at dette forslag er småt, at det er en lille brik eller sådan noget, at jeg synes, det er lidt for let at komme om ved det. Der er ingen grund til at se denne problemstilling i sammenhæng med en eventuel ændring af arveafgiftslovene i det hele taget. Der er ikke nogen sammenhæng mellem det, der her foreslås, og den generelle problemstilling, som diskuteres i den gule betænkning. Når man henviser til, at der sidder en kommission og arbejder med bøssers og lesbiskes forhold i samfundet, må jeg sige, at det jo er et meget videre kommissorium. Man sagde udtrykkeligt, da den kommission blev nedsat, at det ikke skulle hindre, at man gik videre i retning af at ligestille samlivsforhold. Derfor kan vi ikke tage de indvendinger alvorligt.

Jeg vil altså opfordre til, at vi i udvalget prøver at finde en formulering, som er rimelig, som tager hensyn også til søskende, hvor der er tale om et samliv igennem mange, mange år, og hvor man kan sige, at de har det samme behov for beskyttelse.

Jeg forstår, at VS alene har taget spørgsmålet op om arv. Jeg kunne godt forestille mig, at vi også, når det nu er et skatteafgiftsforslag, tog spørgsmålet om muligheden for at sidde i uskiftet bo med; det hænger nøje sammen med denne problemstilling.